

okénko

do života farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci

Ročník XXIV, číslo 4

Vyšlo 16.12.2012

BŮH SE STAL DÍTĚTEM

Bůh se vtělil. Strach se změnil v pokoj, neshoda se proměnila v objetí. Daleké se stalo blízké. Bůh se stal dítětem. Rozumíte, k jaké proměně došlo? Poprvé mohla žena sdělit celou pravdu: „Bože můj, synu můj.“

Nyní už nemám strach. Je-li Bůh dítětem, položeným tam na slámě v jeskyni, pak mi už nenahání strach. A jestliže mohu i já vedle Marie šeptat: „Bože můj, synu můj,“ pak ráj vstoupil do mého domu a přinesl mi opravdový klid.

Mohu mít strach ze svého otce, zvláště jestli jsem ho ještě nepoznal, ale z toho dítěte nikoli. Z dítěte, které hladím a které se ke mně vine, z děťátka, které si žádá moji ochranu a lásku, strach nemám.

Už nemám strach. Pokoj, jenž je opakem strachu, je nyní se mnou. Jedinou námahu, kterou musím vynaložit, je věřit. A uvěřit, to znamená zrodit. Věřím-li, pokračuji tím v procesu, kterým Ježíš-dítě přichází na svět.

María, věřím jako ty, že to dítě je Bůh, tvůj syn, a klaním se mu. Klaním se jeho přítomnosti zde ve schránce, kterou schovávám pod kabátem, kde on je uschován ve velmi křehkém znamení chleba, ještě křehčím než je tělo. Slyším tě, Maria, jak čas od času v Betlémě opakuješ: „Bože můj, synu můj.“

Carlo Carretto

V TOMTO ČÍSLE OKÉNKA NAJDETE:

Ohlédnutí za rokem 2012... ..5	Svědectví.....14
Rozhovor s Petrem Kolařem.....8	Farní ples – pozvánka.....23
Víkend pro biřmovance.....12	Mše svaté o Vánocích.....24

MATRIKY VYPRAVUJÍ

Z vody a z Ducha svatého se znovu narodili:

- 9.9. Aneta Schwarzerová ze Šlapanic
Aneta Polcarová z Ponětovic
- 30.9. Václav Jan Soukup z Podolí
- 14.10. Filip Brtník z Holubic
Patrik Spáčil z Kobylnic
Linda Anna Veselá z Brna
Nela Marie Janošková z Brna
Samuel Jan Hromek z Brna
- 28.10. Martin Orel z Prace
- 4.11. Daniela Marie Bergerová ze Šlapanic
Julie Hanáková z Jiřkovic
Klára Marta Jarolímová ze Šlapanic
- 11.11. Petr Jiří Doležal z Jiřkovic
- 25.11. Viktorie Marie Krčková z Telnice

Slib lásky, úcty a věrnosti si vyměnili:

- 8.9. Richard Lobo z Prace a Michaela Ferbyvová z Prace
- 15.9. Karel Smutný ze Sivic a Lenka Polachová ze Sivic

Ve společenství víry, naděje a lásky se s námi rozloučili:

- 31.8. Antonín Kotulan z Brna (*1934)
- 1.9. Jiří Řehák ze Šlapanic (*1942)
- 5.9. Jana Obenausová z Podolí (*1942)
- 6.9. Alois Hrabálek ze Šlapanic (*1925)
- 13.9. Zdeněk Valach z Kobylnic (*1958)
- 19.9. Miloslav Holý ze Šlapanic (*1937)
- 20.9. Alois Matula ze Šlapanic (*1953)
- 25.9. Antonín Řičánek z Jiřkovic (*1926)

25.9.	Eva Virecova z Prace	(*1966)
25.9.	Zdeněk Kartus ze Šlapanic	(*1942)
3.10.	Maria Koubková ze Šlapanic	(*1926)
13.10.	Marta Macháčková ze Šlapanic	(*1932)
5.11.	Jan Vymazal z Jiřkovic	(*1921)
7.11.	Emilie Tomancová z Mokré	(*1924)
10.11.	Alois Štěpánek ze Šlapanic	(*1940)
27.11.	Anna Bednářová ze Šlapanic	(*1968)

Z KALENDÁŘE

- 6.1. koncert Kantileny v Podolí
- 25.1. Farní ples v Kobylnicích
- 13.2. Popeleční středa
- 22. - 23.2. Postní duchovní obnova – P. Adam Rucki
- 5.3. Návštěva nemocných ve Šlapanicích
- 9.3. Adorace a obnova manželských slibů
- 19.3. Adorační den farnosti Podolí
- 31.3. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Ve Šlapanicích proběhne Tříkrálová sbírka, pořádaná celostátně Charitou Česká republika, 6. ledna 2013.

Prosíme ty z vás, kteří se chtějí do sbírky zapojit buď jako vedoucí skupinek (od 15 let) nebo jako koledníci, ať se hlásí u Radky Lockerové (tel: 724 814 507, e-mail: radka.lockerova@centrum.cz).

Vánoce nejsou jen pokojná idyla s anděly.
Bůh přichází jako světlo přemáhající temnoty.
Těm, kteří ho přijali, přináší pokoj.
Pro ty, kdo ho nepřijali, se stává kamenem úrazu.

Tajemství Vtělení a tajemství zla jsou těsně vedle sebe.
Do zla, které se někdy zdá být jako nepropustná temnota,
vstupuje světlo v podobě proroky příslibného dítěte.
To je pravý důvod vánoční radosti.
Toto dítě je nadějí i tvého vítězství,
aby ses i ty mohl stát nadějí pro všechny kolem sebe.

Za to se modlím a k tomu vám všem žehnám

*Vojtěch Cikrle
biskup brněnský*

Brno, Vánoce 2012

OHLÉDNUTÍ ZA ROKEM 2012

S malými výjimkami nacházíte na stránkách Okénka vycházejícího před Vánocemi ohlédnutí za uplynulým církevním rokem. I letos tomu není jinak. Pravdou ale je, že zde tentokrát nenajdete výčet různých událostí, které zasáhly život farnosti, ale spíše položenou otázku, na kterou si budeme muset zodpovědět každý sám.

Žijeme v době, která klade velký důraz na vnější skutečnosti – všechno se počítá, důležité je to, co je vidět, na co si mohu sáhnout, čím se mohu prokázat. A určitě jako farnost bychom za uplynulý rok mohli vykázat spoustu činností a čísel, která by mohla být přičtena k dobru farnosti – větší vtažení účastníků farního plesu a farního dne do jejich samotného průběhu, obohacující postní duchovní obnova, atmosféra a následné dny po 1. svatém přijímání, účast na dětských mších svatých a zapojení se do pravidelné četby Písma v rodinách, ochota finančně podpořit v ekonomicky nelehké době vyhlášené sbírky, atd. Stejně tak bychom našli položky, které se barví v mnoha směrech do červených čísel – klesající účast na poutích, chybějící odvaha oslovit a přijmout nově příchozí do farnosti, stálý nesoulad mezi tím, co prožíváme a slavíme v kostele a tím, co prožíváme mimo kostel, neskutečně málo účastníků generálního úklidu fary, atd.

Čísla a vnější skutečnosti jsou důležité, ale to nejdůležitější se odehrává v lidském srdci. Antoine de Saint-Exupéry říká, že to, co je důležité, je očím neviditelné a že správně vidíme jen srdcem. A proto je třeba se letos ohlédnout za uplynulým rokem z pohledu svého srdce – stalo se více příbytkem živého Boha a zdrojem, ze kterého vychází více lásky?

Mnozí jste už ode mě slyšeli událost ze života v kněžském semináři, kdy se před první adventní bohoslužbou objevila na nástěnce připomínka „Vezměte si opět 1. díl breviáře“ (kněžský breviář je rozdělen podle vydání na tři nebo čtyři díly). Následně k tomuto nápisu přibyl jedním vtipálkem ručně napsaný doplněk „a už jsme zase tam, kde jsme byli“. To nenechalo chladným našeho představeného a kázání druhého dne bylo vedeno v duchu „křesťan nemůže být zpátky tam, kde byl, on musí postupovat vpřed“.

Jestliže se ohlížíme za uplynulým rokem, podívejme se každý sám za sebe, jak se změnilo moje srdce, kam jsme se posunuli, a také co udělám proto, abych příští rok už nebyl tam, kde jsem doposud? Pokud se o to budu snažit, tak se i život farnosti bude ubírat směrem, který směřuje ke stále větší oslavě Boha a pozitivní proměně „světa“ se jménem Šlapanicko.

Jsmo v pokušení zůstat v zaběhaných kolejích, už ani moc nepřemýšlet (spěch doby nám to navíc neskutečně ztěžuje) o tom, jak a zda to, co děláme a prožíváme, je vlastně dobře, když to přece nějak běží. Nebojme se přece jenom zastavit a na otázku si odpovědět. Dovolím si proto na závěr parafrázovat onen výrok Exupéryho „to co je důležité, je očím neviditelné“ na „to co je důležité, je očím **zpočátku** neviditelné,“ protože čím se srdce postupně naplňuje, tím také následně přetéká a vychází nakonec na povrch. Co to bude, je na každém z nás.

otec Miloš

SILNÉ POUTO

Přišlo ráno, ta otravná část dne, která nutila Zuzanu vstát z postele. Levá ruka ležící na polštáři se zvedla a intuitivně začala šmátrat po nočním stole, dokud nenarazila na budík. Ukazováček zkušeně utišil otravný zvuk a ruka se ihned přemístila zpět na své původní místo.

Oči Zuzany se pomalu otevřely a zaostřily na číslice ukazující čas. Bylo sedm hodin a jedna minuta. Dívka se otráveně posadila na postel a rukou si prohrábla své kaštanově hnědé vlasy. Oddechla si, rozhlédla se po pokoji a vstala. Pomalými krůčky došla k oknu a odhrnula závěsy. Byl krásný zimní den.

Chvilí stála na místě a pozorovala bílé vločky, které se snášely z nebe a pokrývaly vše, co jim přišlo do cesty. Vzpomněla si na chvíle, kdy byla malou holčičkou a snažila se vločky chytat. Tato vzpomínka jí vykouzlila úsměv na tváři. Znovu se podívala na číslice, bylo sedm hodin a deset minut.

Ještě chvíli Zuzana zírala na padající kousky oblohy a obdivovala jejich krásu. Zanedlouho však již stála v kuchyni a připravovala kávu, jejíž vůně zaplavila celý dům. Cítila se dobře a po očku sledovala jednu z vánočních pohádek, která se zrovna vysílala v televizi.

Sedla si ke stolu. Do levé ruky uchopila šálek a pomalu usrkávala připravený nápoj, zatímco pravou rukou nešikovně natrhávala obálky, které se jí za celý minulý týden nahromadily ve schránce.

Po většinou to byly účty, či reklamní sdělení. Našlo se tam však i několik dopisů od dávných kamarádek, které tak dlouho neviděla. Potěšily ji i pohledy s přáním veselých vánoc. Právě si četla jeden z nich, když náhle zazvonil telefon.

„Prosím?“ otázala se Zuzana.

„Ahoj, Zuzi. Tady Hanka,“ ozval se veselý hlas z telefonu.

„Ahoj Hani, ráda tě slyším. Jak se máš?“

„Znáš to. Manžel, děti, starosti,“ odpověděla Hana ironickým tónem.

„Níc méně letos, a to je i důvod mého hovoru, jsme se rozhodli slavit Vánoce v okruhu přátel a jejich rodin. Bude to zkrátka taková velká akce. Psala jsem ti ohledně toho dopis, vím jak si na tyhle věci potrpíš, ale jelikož jsi mi neodepsala, byla jsem nucena ti zavolat,“ dodala a v pozadí se ozval hlasitý dětský smích.

Zuzana se otočila a zadívala se na hromádku obálek, zbývala pouze poslední, kterou měla otevřít. Usmála se. Byla si jistá, že zrovna tento dopis je oním oznámením této události.

„Promiň, k otevírání obálek jsem se dostala teprve teď,“ řekla a hlasitě se zasmála.

„To mi neřkej, že tě ti špunti ve škole nenechají odpočinout ani o vánocích.“

„Ale to víš, že nechají, zkrátka nějak nebyl čas,“ odsekla Zuzana a rukou si při tom prohrábla vlasy.

„Každopádně bych byla moc ráda, kdybys letos přijela,“ oznámila Hana milým tónem.

Zuzana si hlasitě povzddechla a upřeně se zadívala na plamínek čtvrté svíčky na adventním věnci. Na chvíli zavřela oči a do telefonu jen tiše řekla:

„Vždyť víš, že to nejde.“

„Ještě pořád jezdíš navštěvovat rodiče?“ zeptala se Hana.

„Ještě pořád.“

„Já myslela, že už jsi s tím přestala,“ dodala Hana.

„Ne.“

Opět se ozval hlasitý smích dětí, který byl přerušen hlubokým mužským hlasem.

„Chápu,“ dodala Hana po chvilce ticha, „ale kdyby sis to rozmyslela, rádi tě uvidíme.“

„Já vím. Díky. Užijte si vánoce.“

Zuzana se s tupým výrazem ve tváři vrátila zpět ke stolu, uchopila šálek, napila se, ale místo toho, aby si doušek vychutnala, jej trpce polkla – káva již byla studená.

Pohledem sjela směrem k televizi, a potom kousek doprava, kde se nacházely zarámované fotky. Na té největší z nich byli Zuzaniny rodiče. Mile se na ně usmála a rázně vstala od stolu. Musela je ihned navštívit.

Když vyšla ven a zamířila k autu, zjistila, že stále ještě sněží. Na chvíli se zastavila a pohlédla směrem k nebi, nechala na sebe padat bílé vločky a nakonec usedla do auta. Městem projížděla pomalu a všímala si dění okolo. Viděla malé děti hrající si s prvním vánočním sněhem; manžele, kteří se procházeli ulicí a pevně se drželi za ruce a starší

paní, které venčily své milované psy. Tak moc se těšila, až o tom všem poví svým rodičům.

Netrvalo dlouho a ocitla se na druhém konci městečka. Pomalu vystoupila z auta a nadechla se čerstvého vzduchu. Ráznými kroky vyšla kupředu zanechávajíc za sebou stopy ve sněhu.

Došla k bráně, ladně ji otevřela a vešla. S úsměvem na tváři zabočila vlevo a během chůze vytahovala z kabelky svíčku, kterou hodlala zapálit na hrobě svých rodičů.

Veronika Soldánová

NOTY PETRA KOLAŘE

Petr Kolař působí jako dirigent, ředitel kůru a varhaník brněnské katedrály, profesor Konzervatoře Brno a sbormistr Dómského smíšeného sboru. Ten vznikl v r. 1998 a v současnosti čítá 45 zpěváků. Věnuje se především hudbě liturgické a doprovází tak církevní slavnosti konané nejen v brněnské katedrále, ale i po celé České republice a v zahraničí - Rakousko, Itálie, Maďarsko ... Spolupracuje s Orchestrem brněnské katedrály a Brněnským filharmonickým sborem Beseda brněnská. V roce 2009 se Dómský sbor stal součástí Katedrálního sboru, který doprovázel Papežskou mši slouženou Benediktem XVI. při jeho návštěvě Brna 27. září 2009.

Lásku k varhanám jste v sobě pocítil velmi záhy, už v 6 letech. Jak se dále odvíjel Váš hudební život? Kdo Vás vyučoval hudbě a hře na varhany?

Nejprve jsem navštěvoval Lidovou školu umění, jak zněl v době mého mládí oficiální název základního stupně uměleckých škol, kde jsem se vzdělával ve hře na klavír, nejprve u nás na vesnici a posléze od třetího ročníku v mém rodném městě Prostějově, kde mě vyučovala paní učitelka Olga Hubková. Spolu s mou mamkou jsem chodil zpívat do chrámového sboru při kostele sv. Petra a Pavla v Prostějově, což ovlivnilo výrazně můj vztah ke kostelu a k chrámové a varhanní hudbě. Na velké svátky jezdil do tohoto chrámu hrát JUDr. Bohumil Suchý, také prostějovský rodák a přítel tamního sboru, který nejen že výborně doprovázel sbor, ale také skvěle improvizoval, takže se maličké šesti rejstříkové varhany pod jeho rukama měnily v nástroj vpravdě královský. Má inspirace byla jasná – hrát na varhany jako tento virtuóz. Mé první varhanní studijní kroky se odehrály na kůru děkanského kostela Povýšení svatého Kříže, kde jsem se učil hrát na varhany u prof. Karla Bezdíčka, který na zdejších kůru oddaně působil celých 77 let, což si myslím je světový unikát. Mé studijní výsledky však nebyly valné, moc jsem necvičil (nebylo kde), ale přesto jsem zde začal hrát i při bohoslužbách. Protože mě hudba lákala neustále, vykonal jsem přijímací zkoušku na brněnskou konzervatoř, kde jsem studoval

u profesorů Vratislava Bělského a od třetího ročníku nově na konzervatoř nastoupivšího prof. Zdeňka Nováčka. S oběma pedagogy jsem si velice rozuměl. Po absolutoriu konzervatoře jsem pokračoval ve studiu na Janáčkově akademii múzických umění ve třídě prof. Aleny Veselé – Štěpánkové. Nermalou zkušeností a posílením pro mě byla účast na několika národních a mezinárodních varhanních soutěžích (Opava 1987, II. místo, Brno 1989 II. místo, Pražské jaro 1990, III. místo a titul laureáta, Deventer 1991, I. místo), v počátcích nabitě svobody byla pro mě přínosem i účast na interpretačních kurzech věhlasných varhaníků. Velkou školou (nejen profesní) pro mě byla i zaměstnání, která jsem vykonával následně po ukončení studia, ať to bylo působení ve funkci ředitele kůru na Starém Brně nebo sbormistra Zpěvohry Národního divadla v Brně.

Petr Kolař

Sólově vystupujete doma i v zahraničí, kde interpretujete varhanní skladby autorů v celém spektru tohoto druhu hudby, se zvláštní pozorností na hudbu německého a francouzského romantismu. Kterí z autorů jsou Vašemu srdci nejbližší a ke kterým cesta trvá déle?

Musím říci, že nejsem vyhraněný typ, který by preferoval určité slohové či kompoziční období. Snažím se provozovat hudbu, která mi vyhovuje ve smyslu estetickém a duchovním. K mým oblíbeným autorům patří např. Dvořák, Liszt, Widor, Guilmant, Mozart a dále nebudu pokračovat, abychom nevyjmenovali celý lexikon. Za nepřekonatelné geniální považuji hudbu J. S. Bacha.

Na svých cestách po světě jste měl možnost usednout za řadu slovných varhan. Které z nich považujete za nejlepší, proč a kde jste na ně hrál?

Osobně si pořadníky nedělám, ale dobré varhany dle mého mínění poznáte, pokud vás inspirují interpretačně a improvizovačně, motivují pozitivně váš hudební výkon. Bezesporu velkým požitekem pro mě byla hra na varhany v kapli sv. Jana ve Vallettě (hl. město Malty), které pocházejí ze 16. stol. a jsou výtečně restaurovány. Při hře na tento nástroj zcela jasně vidíme nutnost interpretovat přiměřenou literaturu stylovým způsobem. Mám rád nástroj u sv. Mořice v Olomouci, pozoruhodný je bezesporu nástroj Týnského chrámu v Praze, mekka varhanního umění je bezesporu pařížská Notre Dame se svým excelentním nástojem. Ale ať nechodím daleko, je pro mě velkou inspirací i nástroj naší brněnské katedrály, varhany symfonického charakteru, které výborně inspirují k interpretaci zejména francouzské romantické a moderní varhanní literatury.

Která ze skladeb, nebo písní rezonuje s „varhanami“ toho Vašeho vnitřního chrámu?

Jednoznačnými favority jsou kompozice s pozitivním obsahem a jasnou strukturou. Od svého mládí preferuji spíše hudbu s duchovním obsahem. Pokud hudebně relaxuji, vybírám hudbu dle svého vnitřního rozpoložení. Určitá hudební profilace se u mě snoubí s průběhem liturgického roku, takže si v postu rád poslechnu Stabat Mater či Pašije apod.

Řadu let pracujete s lidmi jako šéfdirigent i jako sbormistr Dómského smíšeného sboru. Co Vás na vedení sboru a orchestru těší a co je pro Vás náročné?

Nejtěžší na této práci je práce s lidmi a to nejpěknější je práce s lidmi. Ale teď vážně, aby práce se sborem či orchestrem vyzněla pozitivně, je třeba speciálně amatérský sbor povzbuzovat k tomu, aby vládla mezi jednotlivými členy harmonie a dobré vztahy,

potom se ta hudební harmonie dostává snáz a těžkosti na cestě k jejímu dosažení se zvládají lépe.

Říká se, že kdo zpívá, dvakrát se modlí...Když čas věnovaný zpěvu a hudbě u Vás spočítáme, chodíte se do práce modlit a byste mohl být už dávno právoplatným občanem kůru nebeského...☺ Ale vážně. Nemáte problém se při zpěvu samotných skladeb soustředit na jejich vlastní text, je to vůbec v lidských silách?

Při interpretaci jakékoli hudby je pro mě její obsah to hlavní, protože bez jeho jasného sdělení by má práce neměla to správné vyústění.

Jaké jsou vlastně noty Vašeho života, podle nichž se snažíte „hrát“?

Pravdivost – Spravedlnost – Věrnost - Ad maiorem Dei gloriam (Vše pro větší slávu Boží).

Máte dojem, že zájemců o hru na varhany, potažmo varhaníků je dostatek? Jedná se o specifickou skupinu, která potřebuje motivaci a formaci pro svou službu?

Myslím, že tato otázka by vyžadovala větší prostor, než máme, ale alespoň stručně: kvantitativně je chrámových varhaníků dost, ale pokud se podíváme na jejich úroveň a kvalitu, tak žalostně málo a domnívám se, že bude hůře. Pokud varhanické působení nemá náležité finanční ohodnocení a za lepšího je považován ten, kdo hraje z lásky a bez nároku na honorář, tak nevím?

Jak vzpomínáte na službu Vašeho sboru při papežské návštěvě Benedikta XVI.? Svatý otec je milovníkem hudby, neměl jste před takovou osobností a současně hudebním znalcem trému?

Na tuto zcela mimořádnou událost si chovám neustále krásné a živé vzpomínky. Tato jedinečná duchovní událost měla pro nás velký rozměr nejen v slavnostnosti té chvíle a množstvím přímých zážitků spojených s bohoslužbou, ale i velkého úsilí, které všichni členové toho 120 členného sboru přípravě věnovali. Kolik úsilí nás stálo natočení CD s hudbou z papežské mše... Je toho mnoho, vše nás poučilo a povzbudilo. Ke spolupráci jsem pozval špičkové brněnské muzikanty, tak jsem obavu o výsledek ani neměl, spíše je to takový adrenalin, který vás bičuje k lepším výsledkům.

Jak prožijete letošní vánoční svátky, poslední dny letošního a první dny nového roku? Kam byste pozval naše čtenáře?

Od doby, co jsem se stal chrámovým hudebníkem, jsou pro mě vánoční svátky symbolem velmi intenzivní práce spojené s únavou, ale zároveň s radostí z množství lidí, kteří hledají i jiný, než materiální rozměr našeho života. V katedrále probíhá právě o Vánocích velmi intenzivní hudební práce, jak při slavnostních bohoslužbách, tak při koncertech duchovní hudby, myslím, že si každý přijde na své. Tradičně výbornou atmosféru mají koncerty 25. a 26. 12., kdy zazní Rybova mše vánoční Hej, mistře, nebo Novoroční koncert, na kterém budu hrát na varhany naší katedrály.

A Vaše přání do nového roku?

Všem čtenářům přeji mnoho Boží přízně nejen pro příští rok a těším se na viděnou a slyšenou.

za rozhovor děkuje a srdce otevřené
té nejvyšší Inspiraci přeje Ivana Horáková

Použité materiály z: <http://www.dssb.estranky.cz/>, www.katedrala-petrov.cz

Máte-li rádi hudbu, pak zavítejte do katedrály na mše svaté, nebo i na samostatné koncerty několika hudebních těles působících při brněnské katedrále: Dómský smíšený sbor, Dómský komorní sbor (dívky a ženy), schola Pavlováček (rytmické písně a spirituály), Petrováček (schola školních a předškolních dětí), Svatomichalská gregoriánská schola. V katedrále se během roku, především v období kolem vánočních a velikonočních svátků, koná mnoho koncertů duchovní hudby, často benefičních, kdy výtěžek jde na dobročinné účely. Velkou tradici už mají také folkové večery v kryptě.

VÍKEND PRO BIŘMOVANCE

9. - 11. listopadu jsme my, kdo se připravujeme na přijetí svátosti biřmování, přijali pozvání otce Miloše na společně prožitý víkend na faře v Bedřichově.

Při páteční odpolední cestě nás doprovází Markéta Staňková. Po ubytování a dobré večeři následuje program s otcem Milošem a modlitba v místním kostele. Den zakončuje film s tématem k zamyšlení. Sobotu zahájíme společnou mší svatou v kostele, ale dopoledne prožíváme odděleně – kluci s jáhnem Rudou, holky s jeho ženou Markétou. Po obědě vyrážíme na výlet na nedalekou rozhlednu, zbývá čas i na program na hřišti. Večer hrajeme různé hry, díváme se na film a užíváme si legraci s kamarády. V neděli

slavíme mši svatou, po obědě, nezbytném úklidu fary a společném focení již následuje návrat domů.

Myslím si, že mohu říct za všechny, že víkend byl velmi vydařený. Velký dík patří otci Milošovi za čas, který nám věnoval a za celý pobyt, který pro nás připravil. Poděkování také zaslouží jáhen Ruda a jeho manželka, kteří se nám věnovali a vzorně se starali o naše hladové žaludky ☺.

Zuzana Dvořáčková

Pokud jste nespali jako obvykle, možná jste si všimli, že v neděli 9. 11. nesloužil mši náš otec Miloš. Bylo to proto, že se s námi, jež se připravujeme na svátost biřmování, vydal na víkend do Bedřichova.

Víkend byl naplněn zajímavým programem. Hráli jsme různé hry, doplňovali jsem přísloví, snažili se přednést minutový projev na různá zajímavá témata (umívání nádobí, kirchhoffovy zákony apod.) a spousta jiných. Mě se nejvíce líbilo Městečko Palermo, i když jsem byl první, koho bandité zákeřně zavraždili. Shlédli jsme také dva zajímavé filmy: "Invictus" o Nelsonu Mandelovi a "Šarlatový a černý" z okupace Říma nacisty. Teta Markéta a jáhen Ruda si pro nás také připravili zajímavé přednášky. V sobotu jsme se šli podívat na nedalekou rozhlednu, ze které by byl určitě velmi nádherný výhled, pokud by nebylo tolik mlhy.

Víkend se nám všem určitě velmi líbil, protože na konci jsme už vymýšleli, kdy bychom uspořádali další podobný.

Pavel Blažek

SVĚDECTVÍ

V polovině října jsem se služebně zúčastnil dvoudenního odborného semináře ve Velkých Karlovicích. Spolu se mnou byla účastna také kolegyně ze zaměstnání.

První jednací den byl vyplněn programem až do pozdního večera. Druhý, relativně volný den, si každý účastník mohl svobodně naplánovat a zvolit typ relaxace v příjemném prosluněném dnu beskydské přírody.

Na několikere dotazy spolupracovnice, jaký program si pro druhý den vyberu, jsem vždy vyhýbavě reagoval odpovědí, že ho mám již zajištěn. Až onoho rána, 18. října 2012 po snídani, jsem již nemohl mlčet. Vyšel jsem s barvou ven, že plánuji výlet na Živčákovou horu, což je kopec blízko slovenského městečka s názvem Turzovka. Vzhledem k tomu, že moje spolupracovnice nepatří do žádného křesťanského společenství, nechodí do kostela, praktikuje „zdravý životní styl“ a jógu, začal jsem opatrně vysvětlovat můj osobní vztah ke jmenovanému místu i důvody, pro které tomu tak je. Tiše naslouchala a bylo zřejmé, že se snaží moje vnitřní rozpoložení a pocity také trochu chápat. Navrhl jsem, že výlet absolvuji sám, abych ji neobtěžoval svými výhradně osobními záležitostmi, a na zpáteční cestě ji v hotelu vyzvednu. Její překvapivou reakcí byla prosba, že by přesto ráda jela se mnou, pokud mne to nebude obtěžovat. A tak jsme vyrazili.

Cestou na nedaleké Slovensko jsem ze svých skromných vědomostí opět sděloval informace o cíli naší cesty. Na parkovišti, několik stovek metrů před malým amfiteátrům kolem moderní stavby kaple, jsme vystoupili a pomalu se vydali k posvátnému místu. Kolem vydlážděného chodníku jsme míjeli malé oltářičky, obrázky, stužky, křížky na stromech a vývody místního pramene léčivé vody. Nezvykle pestré prostředí lesa jsem jí opět komentoval asi tak, že za každou touto maličkostí se skrývá nějaký osobní příběh, zážitek nebo zkušenost, které poskytovatele vedly k umístění vlastnoručně vyrobené anebo i zakoupené připomínky do této lokality. Paní mlčky naslouchala a bylo nade vše pochybnost, že místo začínala brát s plnou vážností jeho smyslu i významu.

Když jsme přišli do otevřeného prostranství s kaplí, místa, kde došlo před 54 roky k několikerému zjevení Panny Marie, prohlédli jsme si všechno jako obyčejní turisté a v prodejně suvenýrů jsem nakoupil několik drobností domů. Poté jsme se dohodli, že zůstanu v prostředí před kaplí nějakou chvíli sám a kolegyně, že na mne počká na cestě mezi tímto místem a parkovištěm. V soukromí a posvátném tichu, narušovaném jen šuměním okolního lesa, se mi chvíli podařilo soustředěně se modlit a děkovat.

Asi po čtvrt hodině jsem se vydal zpět k parkovišti. Moje spolucestující seděla poblíž chodníku na pařezu a upřeně se dívala do krajiny chráněné krajinné oblasti Kysuce. Tiše za mnou sešla a pokračovali jsme mlčky v cestě. Všimnul jsem si, že průběžně vytahovala papírové kapesníky a posmrkávala, a tak jsem se jí v žertu zeptal, jestli se snad za uplynulou chvíli nenachladila. Tiše odvětila, že ne a že je to dobrý... Když jsme přišli na parkoviště, další čtvrt hodinku jsme museli před semaforem čekat na povolení

výjezdu po zouzoučké příjezdové cestě k obci Korňa. Tyto chvíle jsme opět trávili mlčky pohledem do údolí a na rozsáhlé pastviny s pasoucími se ovciemi.

Když nastal čas našeho možného odjezdu, nasedli jsme do auta. Co následovalo poté, se nedá zapomenout. Nemohl jsem si nevšimnout vzlykotu, který vycházel od mojí spolucestující. To mne nejen překvapilo, ale také velmi zneklidnilo. Na otázku, co se stalo, se mi dostalo tiché a plačtivé odpovědi: „Nic, to je v pořádku. Toto místo musí být opravdu naplněno zvláštní silou nebo mocí. Nikdy v životě jsem neměla silnější zážitek. Žádná moje meditace mne tak neuvolnila ani nezasáhla, jako těchto několik desítek minut, které jsem zde mohla strávit. Moc Vám děkuji, že jste mne s sebou vzal. Nikdy na to nezapomenu.“

Cestou zpět do Brna jsme nemluvili. Na mojí spolucestující bylo vidět, že vstřebává silný zážitek a snaží se s ním vnitřně srovnat. Já jsem byl naopak naplněn hřejivým pocitem a dobrou myslí, že jsem nevykonal něco jen pro sebe, ale že jsem mohl být prostředníkem a svědkem viditelného a téměř hmatatelného „znamení.“

ZA STUDIEM NA JIH

Studuji Matematické inženýrství na Strojní fakultě VUT. Od začátku svého studia na VUT jsem věděla, že je možnost vyjet na rok do Itálie přes Erasmus. Jedna italská univerzita nabízí program podobný mému původnímu zaměření. Velmi jsem chtěla tuto možnost využít. Hlavně kvůli získání nových zkušeností, zlepšení angličtiny a vůbec poznání nových lidí a kultur. A tak se stalo, že jsme se domluvili se dvěma dalšími spolužačkami a jedním spolužákem a společně na začátku září vyrazili do Itálie.

Bydlíme tu v městečku Pizzoli, které je asi 20 minut od města l'Aquila, ve kterém máme univerzitu a kam dojíždíme na přednášky. Pizzoli je nevelké, ale pěkné město s úzkými uličkami a ve středu všemi obchody, co může potřebovat. Máme tu taky menší hrad, který je v současné době v rekonstrukci a tedy nepřístupný.

l'Aquila se nachází v provincii Abruzzo asi 100 km od Říma v horách. Samotná l'Aquila se ještě nevzpamatovala ze zemětřesení před čtyřmi lety, které zničilo spoustu domů, historických památek a samozřejmě kostelů ve městě i v okolí. Střed města vypadá až na hlavní ulice jako město duchů, domy podepřené lešením a neobydlené. Opravdové oživení v ulicích l'Aquily nastane při studentských nocích, kdy jsou ulice zaplněné mladými lidmi, hledajícími zábavu v barech a diskotékách.

Studium na italské univerzitě není příliš jednoduché. Naši spolužáci mají trošku odlišný program. Zatímco my jsme v Itálii na rok, oni jen jeden semestr na další rok a půl vyjedou do Francie nebo do Německa. Jsou to skvělí mladí lidé z celého světa. Doopravdy. Jsou tu ze všech kontinentů kromě Austrálie a Antarktidy. Máme tu Číňany, Mongolku, Italku, Španělku, Mexičana, černochoy ze střední Afriky, Litevce, Ukrajinku, Rusku, Bosňanku, Angličany, Kolumbijce, ... Lišíme se nejen vlastní, ale i vyznáním. Co

vím, tak máme mezi sebou muslimy, křesťany i svědky Jehovovy. Společně vytváříme společenství rozhodně různorodé, ale všichni jsou k sobě milí, tolerantní a nadšení ze života. Také naši učitelé nejsou jen Italové, učí nás i Mexičan a Němec. Italský způsob života je od českého skutečně dost odlišný. Nejlépe ho charakterizuje situace s autobusy. Nikdy nejedou na čas, často jezdí přeplněné, a tak naši velkou skupinu odmítnou pustit dovnitř a musíme čekat na další. Trasy se můžou bez varování pozměnit a vypadá to, že závisí hlavně na náladě řidičů.

V okolí Pizzoli je několik kostelů, ale k pravidelným bohoslužbám slouží hlavně farní kostel v centru. Byl vysvěcený roku 1964. Místní farář je mladý a vitální. Zpočátku bylo trochu obtížné sledovat mši svatou, když člověk nerozumí v podstatě ani slovu, ale postupně se orientace zlepšuje. Také díky tomu, že si nosíme s sebou liturgické texty v češtině. Schola zpívá s kytarou a velmi hezky. Některé písničky poznávám, některé mají pozměněnou melodii. Snažíme se zpívat ze zpěvníků, ale zpívá se velmi rychle. Italové vypadají srdečně a také živě. Oproti našim mším svatým jejich jsou uvolněnější. V podstatě všichni mladí mezi 15 - 25 lety zpívají ve schole a pak je tam ještě hodně malých dětí. Rodičů s maličkými dětmi tam není tolik a největší podíl na účasti na mších mají starší lidé. Italským kázáním přirozeně nerozumím, a tak tento prostor věnuji přemítáním o evangeliu a četbě Youcat.

Moje nejoblíbenější místo tady v Pizzoli je stará a pobožená kaple Svatého kříže z roku 1670. Je posledním bodem poničené křížové cesty a zbyly z ní jen obvodové zdi. V současné době se snaží o její obnovení, jak se píše na stránkách farnosti. Je to skutečně unikátní místo už svou polohou – je na skále s překrásným výhledem a na stěně za zbytky oltáře je možné vidět pozůstatky fresky tří křížů na Golgotě. Stále má silnou atmosféru.

Itálie je krásné místo a tady v horách je opravdu nádherně. Rozhodně se sem budu vracet i po ukončení studia.

Anežka Kolbábková

STŘÍPKY ZE SETKÁNÍ REDAKTORŮ FARNÍCH ČASOPISŮ

Při příležitosti setkání redaktorů farních časopisů jsme měli možnost zúčastnit se také besedy s panem biskupem Vojtěchem Cíkrlem. A nejen to. Mohli jsme se také zeptat na to, co nás zajímá nejen z oblasti psaní časopisů.

Pan biskup se ukázal jako vtipný člověk s nohama za zemi. Z otázek a odpovědí vybírám několik, které stojí za pozornost. Jelikož nahrávání besedy nebylo povoleno, pokusím se reprodukovat otázky i odpovědi ze svých poznámek.

Plánujete vydávání diecézního časopisu?

O vydávání časopisu jsme několikrát uvažovali. Vzhledem k tomu, že vychází několik různých časopisů pro úzké zájmové skupiny, mnoho farností má svůj časopis, vychází

vydávání nového časopisu jako nadbytečné. Byl by to časopis pro všechny a pro nikoho. Svoji úlohu, nikoliv však nejdůležitější, hraje také finanční hledisko.

Zažíváte trapasy?

Ano často. Často se mne také ptají studenti na tyto situace. Jednu za mnou přišla po mši babička s dědečkem a dávali mi balíček jablíček. Říkal jsem, že to nemuselo být, zda jim nebudou chybět. Staříčkové odpověděli, že jim chybět nebudou, protože letos jich mají tolik, že je dávají i prasatům. Tak jsem si je vzal.

Musel jste někdy napomenout kněze, za špatný výkon povolání?

Nejednou.

Kde čerpáte sílu a svůj pověstný humor?

Z modlitby a ze svátosti a také z modliteb lidí, které cítím a za které velmi děkuji. Večer se těším na svého věrného čtyřnohého přítele. Tím přítelem nemyslím psa, ale postel.

Kolik hodin denně stihnete při svém náročném povolání spát?

Někdy velmi málo, někdy dokonce i 7 hodin.

Co by jste řekl Ježíšovi, kdybyste ho potkal osobně?

Ježíše potkávám často. Řekl bych mu velké díky. Díky, že jsi se mnou.

Jaká je Vaše nejvíce oblíbená kniha?

Nejvíce čtu Písmo, rád čtu detektivky.

Pokud byste mohl na chvíli vyměnit zaměstnání, jaké byste si vybral?

Rozhodně zaměstnání s fyzickou námahou. Dle čínského přísloví bych byl zahradníkem

Jaké máte oblíbené jídlo?

Dříve jsem si často chystal klobásu, brambory, okurek. Nyní dochází k určitým paradoxům, kdy se stane, že mám 5 x za sebou svíčkovou, nebo kuře, nebo řízky. Nemohu jíst ryby. Odpor plyne z podávání rybího tuku ve školce, který byl zřejmě zkažený. Jednou se stalo, že jsem byl pozván na hostinu do nejmenované farnosti. Již při vstupu do haly jsem si připadal jako na rybím trhu. Štědrá hospodyně přinesla nadměrnou porci kapra na modro. Vysílal jsem vroucí modlitby k Bohu, který mne vyslyšel a po chvíli se mi začal o nohy otírat statný farský kocour. Kocour přijal kapra velmi ochotně, nicméně jeho kapacita nebyla nekonečná. Jakmile hospodyně zjistila, že mám prázdný talíř, obratem přinesla druhou porci, přes kterou ani nebyl talíř vidět. Opět jsem vysílal vroucí prosby. Za chvíli farský kocour přivedl farského psa. Když jsem odcházel, kolem nohou se mi lísala dvě sytá zvířata. Takového dobrodince ještě zřejmě neviděla.

Jakou lidskou vlastnost máte rád?

Férovost a když je člověk člověkem.

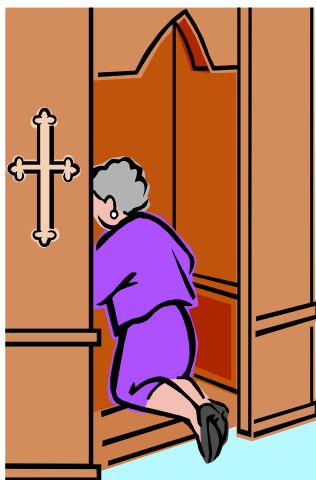
Který světec je Vám nejbližší?

Vlastnosti, které jsem hledal u mnoha světců, jsem všechny našel u Panny Marie.

STÁLÁ ZPOVĚDNÍ SLUŽBA V BRNĚ

Na slavnostní bohoslužbě k zahájení Roku víry informoval brněnský biskup Vojtěch Cikrle o zavedení stálé zpovědní služby v brněnské diecézi.

V brněnské diecézi vzniká v Roce víry řada potřebných iniciativ, které mohou pomoci k jeho hlubšímu prožívání. Mezi ně patří i zavedení stále zpovědní služby v kostele sv. Maří Magdalény v Brně v Masarykově ulici. Od první neděle adventní (1. prosince 2012) bude v pracovní dny v době od 9.00 do 16.30 hodin možnost setkat se v nové zpovědní místnosti s knězem a přijmout svátost smíření, nebo využít nabídky k duchovnímu rozhovoru či modlitbě. V kostele zároveň probíhá výstav Nejsvětější svátosti oltářní. Jde o příležitost setkat se Pánem i jeho uzdravujícím milosrdenstvím.

ALUMNÁT, STUDIUM A KNIHY

pokračování z minulého čísla

V minulém čísle Okénka jsme sledovali vznik brněnského biskupství a snahu josefinismu o uplatnění zásadního vlivu na studium teologie, což zdrželo založení vlastního brněnského alumnátu o celých třicet let. Dnes zkusíme nahlédnout do alumnátu 19. století a vnímat atmosféru doby a její významné osobnosti.

Když Leopold II. roku 1790 zrušil generální semináře a dovolil zřizovat semináře diecézní, neznamenalo to ještě, že se Brno hned dočká svého vlastního vzdělávacího ústavu pro kněze. Teprve František II. svým dekretem z 2. dubna 1802 ustanovil, že každý biskup má mít svůj vlastní seminář. Biskupu Schrattenbachovi se podařilo získat

budovu bývalého dominikánského kláštera (dnes Dominikánská ulice č. 2) a k zahájení výuky došlo na podzim roku 1807.

Religioni et patriae – Náboženství a vlasti

Tento nápis můžeme dodnes číst nad vchodem do původní budovy alumnátu na Dominikánské ulici a věrně vystihuje náplň kněžského povolání - být pastýřem, který přivádí svěřený lid k Bohu.

Lid brněnské diecéze byl ze čtyř pětín české národnosti, čemuž neodpovídalo národnostní zastoupení pastýřů, ani těch, kteří se na kněžství připravovali. A tak se snaha o národní uvědomění a pozvednutí českého jazyka začala pomalu šířit i v alumnátě. Přispěl k tomu i fakt, že část studentů byla z kapacitních důvodů nucena bydlet v soukromí. Jejich větší volnost se projevovala také styky s českými vlastenci.

Česká bohoslovecká knihovna

Prvním reálným počinem k povznesení a rozšíření češtiny bylo založení české knihovny, která sloužila nejen bohoslovcům, ale i širší veřejnosti. Jejím zakladatelem byl nadšený vlastenec František Cyril Kampelík, s jeho příchodem do alumnátu v roce 1831 je spojen nástup českých národních aktivit. (Kampelík sice teologická studia nedokončil, ale do paměti národa se zapsal jako lékař, buditel venkova a iniciátor „lidového peněžnictví“ – tzv. kampeliček.)

Česká knihovna existovala souběžně se studijní knihovnou, nabízela čtení zábavné i poučné, k oddechu i relaxaci a přes těžkosti a zákazy přetrvala po celou dobu existence alumnátu. Byla doplňována z vlastních prostředků bohoslovců a z různých darů.

František Sušil 1804 - 1868

Od roku 1837 až do své smrti působil v alumnátě jako profesor Nového zákona a svým nadšením pro Boha a pro vlast ovlivnil nejen dění na Moravě, ale i několik generací moravských kněží.

Významně se zasloužil o šíření vzdělanosti, mravnosti a vlastenectví mezi prostým lidem, podílel se na přípravách jubilea příchodu svatého Cyrila a Metoděje na Moravu, podpořil založení Dědictví sv. Cyrila a Metoděje. Na jeho počest založili studenti roku 1877 Literární jednotu bohoslovců brněnských Růže Sušilova.

Odbor pro zřizování venkovských knihoven

Nadšení bohoslovců se projevovalo také snahou změnit zanedbanost českého venkova a probudit v lidech českého a katolického ducha. K tomu sloužil odbor pro zřizování venkovských knihoven, který později převzala pod svá křídla Růže Sušilova. Podařila se neuvěřitelná věc: za dobu svého působení založili brněnští bohoslovci 137 vesnických knihoven, které vybavili 8550 svazky, dalších 3012 knih doplnili do již existujících knihoven.

Absolventi alumnátu

Není možné vyjmenovat všechny absolventy alumnátu, kteří se významným způsobem zapsali do dějin církve, kultury, literatury či vědy. Jen namátkou mohu připomenout spisovatele Václava Kosmáka, Beneše Metoda Kuldu, Dominika Pecku, Jakuba Demla. Na poli vědy je neprávem opomíjen pater Alois Malec, který se zasloužil o poznání života moravských Charvátů zachráněných před poněmčením. Výsledky své práce publikoval v mnoha článcích.

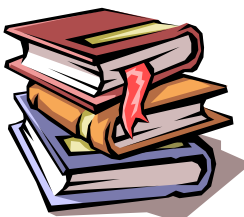
Z profesorů nemůžeme zapomenout na již zmíněného Františka Sušila, dogmatika Josefa Pospíšila či Karla Skoupého, pozdějšího brněnského biskupa.

Kněží byli také těmi, kteří osvědčili svou víru a věnost v dobách nesvobody, byli popraveni nacistickým režimem, prošli koncentračními tábory či později komunistickými vězeními. K těmto odchovancům alumnátu patří i oběti rudého teroru 50. let – Jan Bula, Bohuslav Burian, Václav Drbola, František Pařil a mnozí další.

Závěr

Když byl v roce 1950 brněnský alumnát komunistickým režimem zrušen, uzavřela se bohatá kapitola církevního života v Brně. Budova a veškeré zařízení bylo předáno. Alumnátní knihovna – studijní i její malá sestřička česká knihovna bohoslovecká přešly na čtyřicet let do správy Univerzity, dnes Moravské zemské knihovny. V devadesátých letech byly knihy vráceny jejich původnímu majiteli – brněnskému biskupství a začleněny do fondu Knihovny Biskupství brněnského. Široká čtenářská veřejnost dnes může vyhledávat knihy pomocí elektronického katalogu, případně si vyhledaný titul objednat k nahlédnutí a studiu. Knihovna je otevřena pro veřejnost každý pracovní den (Po, St-Pá 10 - 14 hod., Út 10 - 18 hod.) a najdete ji v areálu kláštera alžbětinek na Kamenné ulici č. 36 v Brně. (www.biskupstvi.cz/knihovna; tel. 543 331 406)

Podle knihy Brněnský alumnát J. Z. Charouze zpracovala Lenka Klášková

NOVINKY VE FARNÍ KNIHOVNĚ

Obnova lásky : hledání sexuální identity /Mario Bergner. Návrat domů, 2012

Autorem této knihy je bývalý homosexuál, dnes anglikánský duchovní a šťastně ženatý otec pěti dětí. Svým životním příběhem o uzdravující moci Ježíše Krista hlásá naději mnoha lidem, kteří prožívají zmatek v otázce své sexuální identity. V září tohoto roku navštívil Mario Bergner Prahu, kde se konala pod jeho vedením konference o vnitřním uzdravení „Boží moc k proměně 2012“.

Právě Praha se letos na konci prázdnin již podruhé stala také místem manifestace téměř 10 000 lidí za práva sexuálních menšin. Prahou hrdě pochodovali gayové, lesbičky a všichni, pro koho je tento životní styl známkou pokroku, či kdo se chtěli zviditelnit - jako jeden z kandidátů na českého prezidenta, který sice v manželství nežije, „protože podle svého vlastního vyjádření žádný papír nepotřebuje, ale bude se do krve bít za to, aby homosexuálové mohli mít papír potvrzující, že uzavřeli stejné manželství jako heterosexuálové.“¹

Katechismus katolické církve říká, že psychický zrod homosexuality zůstává z velké části nevysvětlený. Přesto vám při četbě této knihy vyvstává před očima důležitost zdravých rodinných a mezilidských vztahů, které formují člověka od narození. Pokud nejsou naplněny emocionální potřeby, dítě pociťuje vnitřní bolest, prázdnotu, nepoznává spočinutí v lásce druhého. „Na rozdíl od mnoha jiných dětí jsem nikdy netoužil napodobovat svého otce. Neviděl jsem v něm vlastnosti, které bych obdivoval... Proto jsem své mužství potlačil. Odtáhl jsem se od všeho, čím pro mě otec byl. Dokonce si vzpomínám, jak jsem jednou učinil vnitřní slib, že nikdy nebudu jako on.“ Proces uzdravování byl dlouhý a bolestný. Na počátku stálo pochopení Božího stvořitelského záměru s člověkem a vyznání homosexuality jako osobního hříchu. Bylo také třeba odpustit všem, kteří se podíleli na tom, že překroutili a rozbili Boží plán s Mariem.

V dalších kapitolách se autor zamýšlí nad protikladnými vztahy k vlastnímu pohlaví, k matce, od které je nutné se odpoutat, k ženám. Na příběhu Kristin ukazuje, jak nenávisť k ženám (mysogynie) dokáže zničit identitu člověka. Jemnější forma mysogynie se projevuje obviňováním, neustálou kritikou či zesměšňováním žen, pohrdáním jejich názory, neschopností poděkovat či uznat jejich cenu. Poselstvím knihy je, že uzdravení těchto nemocných vztahů a postojů je možné. „Pokud Bůh může uzdravit takovéto Maria nebo Kristin, může uzdravit kohokoli... Putoval jsem od homosexuality k heterosexuality a Bůh mě učil, jak správně milovat. Cílem křesťanského života je stát se podobným Ježíši a milovat tak, jak miloval on. Ježíš do nás vkládá svůj život a vnáší do lásky správný řád.“

---

¹ DRÁPAL, Dan. Sexuální zmatení – rok druhý. www.krestandens.cz/article/dan-drapal-sexualni-zmateni-rok-druhy/21035.htm

Lod' / Marek Orko Vácha. Nakladatelství Cesta, 2012

Drobná knížečka je voláním člověka opuštěného ve vesmíru, jako námořníka na své lodi uprostřed pustého oceánu. Na povrch se derou desítky otázek po smyslu a většina textu je složena právě z otázek. Jsem tu sám? Je to všechno náhoda? Proč je bolest naším trvalým průvodcem? Kdo jsem já a proč se těmito otázkami trápím? Pomalu na své plavbě člověk matně získává pocit, že loď i oceán kolem je proniknut myšlenkou, slovem a směřuje mořskými proudy ke vzdálenému, ale určenému přístavu, že každý den plavby se obraz víc a víc zaostřuje, že dějiny světa nejsou pusté, že všechny náhody jsou tajuplně řízeny. Na své lodi člověk není sám, všichni žijí tvorové jsou vymodelováni ze stejné hmoty. Na konci tohoto básnického zamyšlení je údiv, úžas a radost. „*Vzácně ta chvíle přijde, chvíle jako jiskra, prudká a trvalá radost z každého nádechu, z každé vteřiny, vděčnost, že jsem a že jsem teď, že dýchám a jsem a žiji...*“

Jako bychom dnes zemřít měli / Miloš Doležal. Nová tiskárna Pelhřimov, 2012

Kniha svým podtitulem: „*drama života, kněžství a mučednické smrti číhošťského faráře P. Josefa Toufara*“ napovídá, čemu se její autor věnuje. Byly shromážděny zatím neznámé podrobnosti, snímky a předměty ze života kněze umučeného Státní bezpečností. Dosud se pozornost řady publikací soustředila na politické pozadí, na Toufarovo utrpení a snahu objasnit domnělý zázrak s tajemným pohybem křížku. Díky Miloši Doležalovi se teď dozvídáme, i jak žil a jaký byl Josef Toufar, jaká byla jeho spiritualita a přístup ke světu a lidem.

Kniha „*Jako bychom dnes zemřít měli*“ je více než jen životopis kněze umučeného na počátku 50. let příslušníky Státní bezpečností. Jsou příběhy, o kterých si myslíme, že je známe celé, a najednou přijde někdo, kdo nám dokáže, že jsme doposud nevěděli vlastně nic. Přesně to se podařilo Miloši Doležalovi, básníkovi a redaktorovi Českého rozhlasu, v novém životopise Josefa Toufara.

Strážce ohně / Oldřich Selucký. Karmelitánské nakladatelství, 2012

Dobrodružný příběh chlapce Vojmíra nás přenese do devátého století, kdy na Velkou Moravu přicházejí na pozvání knížete Rastislava solušní bratři Konstantin a Metoděj. Do jejich školy se dostává za dramatických okolností chlapec Vojmír. Prožívá zde své lidské i duchovní zrání, poznává nové přátele, ale rovněž své schopnosti i slabosti. Objevuje přitom vyspělou byzantskou kulturu a světlo křesťanské víry. Nejlepším učitelem a rádcem je pro něj hlavně ve chvílích beznaděje a opuštěnosti otec Konstantin. Jak se Vojmír rozhodne v téměř bezvýchodných situacích? A jaké životní poslání mu Bůh připravil? Napínává kniha zaujme všechny děti i dospělé, kteří milují dobrodružství a dějiny našeho národa a může být i vhodným vánočním dárkem.

Lenka Klašková (zpracováno podle pramenů knižních nakladatelství)

V ZÁMKU A PODZÁMČÍ ANEB OD CHUĎASE PO KRÁLE (ANEB POZVÁNÍ NA FARNÍ PLES)

Na vědomost všem se dává, že v pátek 25.1.2013 od 19,30 h. se uskuteční v pořadí již 9. farní ples. Kdo se chce zúčastnit, nechť se dostaví v daný den po západu slunce do areálu sokolovny v Kobylnicích. Tentokrát se zdejší sál nepromění na palubu lodi, jak tomu bylo loni, ale stane se z něj zámecké nádvoří. Zvány jsou nejen královské rodiny, ale jak už název plesu napovídá, očekáváme hojnou účast všech, kteří k zámku a jeho okolí patří. Ať už jste králové, rytíři, kejklíři či šašci nebo třeba patříte mezi mlynáře, kováře, loupežníky a chudáse, kojné, kuchtičky, služebné, komorné a šenkýřky, nezapomeňte se v tento výjimečný den vydat na cestu směr zámecké nádvoří. Čeká vás zde nejen spousta zábavy a muziky, ale setkáte se zde i s různými soutěžemi a možná dojde i na rytířská klání. Kdo se dostaví v dobových kostýmech, bude královsky odměněn. Bez písemně vydaného souhlasu ke vstupu, který se bude vydávat v neděli 13.1.2013 po deváté mši sv. na faře, se přes strážce zcela jistě nedostanete. Koňský povoz bude vyjíždět v 18.45 z Bedřichovic přes Šlapanice, Jiříkovice a Ponětovice do Kobylnic. Po ukončení zpět po stejné trase.

Na setkání s vámi se těší královská družina.

PS: Pro kostýmy využijte vlastní šatník, v nouzi nejvyšší půjčovnu Janáčkova divadla, nebo půjčovnu Bambi naproti Vojenské Nemocnice, atd.

Mše svaté o vánocích 2012/2013

		ŠLAPANICE	PRACE	PODOLÍ
Pondělí	24.12.	21.30	22.30	22.00
Úterý	25.12.	7.00; 9.00; 18.30	10.30	8.00
Středa	26.12.	7.00; 9.00	10.30	8.00
Čtvrtek	27.12.	7.00	-	18.00
Pátek	28.12.	18.00	-	18.00
Sobota	29.12.	7.30	-	-
Neděle	30.12.	7.00; 9.00; 18.30	10.30	8.00
Pondělí	31.12.	16.00	18.00	16.00
Úterý	1.1.	7.00; 9.00; 18.30	10.30	8.00
Středa	2.1.	18.00	-	18.00
Čtvrtek	3.1.	18.00 - Ponětovice	18.00	7.00
Pátek	4.1.	18.00	-	18.00
Sobota	5.1.	7.30	-	7.30
Neděle	6.1.	7.00; 9.00; 18.30	10.30	8.00

Datum uzávěrky dalšího čísla časopisu Okénko: 8. 3. 2013

Plánované **datum vydání:** 24. 3. 2013

OKÉNKO – časopis farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci
 Vydává Římskokatolická farnost Šlapanice u Brna, Masarykovo nám. 9, 664 51 Šlapanice
 telefon: 544 245 280, e-mail: okenko@farnostslapanice.cz, <http://www.farnostslapanice.cz>
NEPRODEJNÉ!